

RAJMUND PORADA
Wydział Teologiczny UO

Ks. prof. Piotr Jaskóła – teolog ekumeniczny

Prof. Piotr Jaskóła – the Ecumenical Theologian

Abstract

This article presents the scientific profile of prof. Piotr Jaskóła, long-time Director of the Institute of Ecumenism and Research on the Integration of the Faculty of Theology at the University of Opole, and the co-founder and first editor-in-chief of the scientific journal “Studia Oecumenica”. The first part of the article synthesizes the most important scientific achievements, including a brief overview of key publications of prof. Jaskóła. The second part presents his didactic and organizational activities and the promotion of the young academic staff. The article also cites excerpts from reviews made by recognized authorities in Polish theology, highly appreciating the achievements and scientific competence of prof. Jaskóła.

Keywords: Piotr Jaskóła, Faculty of Theology at University of Opole, Institute of Ecumenism and Integration Studies.

Streszczenie

Artykuł stanowi prezentację sylwetki naukowej ks. prof. Piotra Jaskóły – wieloletniego dyrektora Instytutu Ekumenizmu i Badań nad Integracją Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Opolskiego oraz współzałożyciela i pierwszego redaktora naczelnego czasopisma „Studia Oecumenica”. W pierwszej części artykułu syntetycznie zaprezentowano najważniejsze osiągnięcia naukowo-badawcze, zamieszczając przy tym krótkie omówienie kluczowych publikacji ks. prof. Jaskóły. W drugiej części przedstawiono obszary jego działalności dydaktyczno-organizacyjnej oraz działania na rzecz promocji młodej kadry naukowej. Artykuł cytuje także fragmenty recenzji, sporządzonych przez uznane autorytety w polskiej teologii, wysoko oceniające dorobek i naukowe kompetencje ks. prof. Jaskóły.

Słowa kluczowe: Piotr Jaskóła, Wydział Teologiczny UO, Instytut Ekumenizmu i Badań nad Integracją.

W 2000 r. z inicjatywy ówczesnego biskupa opolskiego, prof. dra hab. Alfonsa Nossola, utworzono na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Opolskiego Instytut Ekumenizmu i Badań nad Integracją. W jego otwarciu brał udział

m.in. kard. prof. dr hab. Walter Kasper – ówczesny sekretarz Watykańskiej Rady ds. Popierania Jedności Chrześcijan. Naukowo-badawcza działalność Instytutu realizowana jest w pięciu katedrach: Zasad Ekumenizmu, Teologii Kościołów Wschodnich, Teologii Kościołów Poreformacyjnych, Dialogu Międzyreligijnego i Badań nad Integracją. Z nowo powstałym Instytutem od początku związany był ks. Piotr Jaskóła¹.

Niniejszym numerem „Studia Oecumenica”, zawierającym teksty z problematyki teologii ewangelickiej, pracownicy Instytutu i autorzy artykułów pragną włączyć się w obchody 500. rocznicy Reformacji, dedykując je ks. prof. dr. hab. Piotrowi Jaskóle z okazji jego 65. urodzin i 40. rocznicy święceń kapłańskich. Zainteresowania naukowe Jubilata i jego praca dydaktyczna związane były bowiem zawsze nie tylko z teologią katolicką, ale i ewangelicką.

1. Dane biograficzne i osiągnięcia naukowo-badawcze

Ks. Piotr Jaskóła urodził się 22 maja 1952 r. w Jemielnicy (woj. opolskie) z rodziców Józefa i Barbary, z d. Bartodziej. Do szkoły podstawowej uczęszczał w miejscowości urodzenia, a następnie do Liceum Ogólnokształcącego im. Mieszka I w Zawadzkiem, gdzie w 1971 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. W tym samym roku został przyjęty do Wyższego Seminarium Duchownego w Nysie i Opolu. Po studiach filozoficzno-teologicznych w tejże uczelni przedłożył na początku 1977 r. na Wydziale Teologii KUL pracę pt. *Nowe aspekty chrześcijańskiego pojęcia Boga według „Honest to God” J.A.T. Robinsona*² – pisaną pod kierunkiem ks. doc. dra hab. Alfonsa Nossola, uzyskując stopień magistra teologii. 8 maja 1977 r. otrzymał święcenia kapłańskie z rąk bpa Wacława Wyciska i przez jeden rok pracował jako wikariusz w parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Raciborzu.

Drogę naukowego rozwoju wybrał dla niego bp A. Nossol, kiedy w 1978 r. skierował go na studia specjalistyczne z teologii porównawczej i ekumenicznej na Wydziale Teologii KUL. Już w czasie studiów w roku akademickim 1979/1980 prowadził zleczone zajęcia dydaktyczne na Wydziale Teologii KUL w formie ćwiczeń z teologii dogmatycznej. Po trzech latach studiów specjalistycznych uzyskał tytuł licencjata (rzymskiego).

Studia w Lublinie pozwoliły mu w ramach czteroletniego kursu wykładów pogłębić wiedzę o własnym Kościele, poznać bliżej teologię Kościołów wschod-

¹ Zob. A. NOSSOL, *Przedmowa*, w: P. JASKÓLA (red.), *Ekumenizm na progu Trzeciego Tysiąclecia*, Opole 2000, 5–6.

² Praca ukazała się drukiem w: J. MYŚKÓW (red.), *Studia Ekumeniczne*, t. I, Warszawa 1987, 179–220.

nich i teologię ewangelicką. Pod kierunkiem o. prof. dra hab. Stanisława Celestyna Napiórkowskiego OFMConv napisał pracę doktorską pt.: *Johna Arthura Thomasa Robinsona reinterpretacja chrystologii*. Rozprawę, która była kontynuacją jego wcześniejszych zainteresowań teologią anglikańską, obronił w grudniu 1982 r. Została ona opublikowana przez Wydawnictwo Towarzystwa Naukowego KUL pt.: *Bóg dla nas. Ekumeniczno-dogmatyczne studium chrystologii Johna Arthura Thomasa Robinsona*³.

Biuro anglikańskiego prymasa Anglii w Canterbury przyznało ks. drowi P. Jaskóle w 1982 r. stypendium naukowe w Cambridge. Z powodu stanu wojennego nie mógł jednak wyjechać z Polski. Od grudnia 1982 r. do sierpnia 1983 r. pełnił funkcję administratora parafii Kozłów k. Gliwic. Mimo panującego wówczas stanu wojennego, ten czas parafialnej pracy duszpasterskiej często i mile wspomina. Dopiero po tym okresie przez jeden semestr korzystał z wcześniejszego zaproszenia Kościoła anglikańskiego. Studiował w *Westcott House Theological College* w Cambridge, gdzie mógł bliżej zapoznać się z teologią anglikańską. Po powrocie do kraju od stycznia 1984 r. został zaangażowany na Wydziale Teologii KUL na etacie asystenta naukowo-badawczego w nowo powstałym Instytucie Ekumenicznym.

W roku akademickim 1986/1987 ks. P. Jaskóła otrzymał urlop naukowy w celu przygotowania rozprawy habilitacyjnej. Jako stypendysta *Konrad-Adenauer-Stiftung* przebywał w Instytucie Ekumenicznym im. Johanna Adama Möhlera w Paderborn, korzystając m.in. z wykładów słynnych profesorów – Heriberta Mühlena i Alojzego Kleina – oraz z cennych zbiorów biblioteki tegoż Instytutu.

W ramach przygotowywania rozprawy habilitacyjnej naukowe zainteresowania ks. Jaskóły pozostawały w nurcie teologii zachodniej, ewangelickiej, a koncentrowały się głównie na teologii reformowanej Jana Kalwina. Rozprawę habilitacyjną pt.: *Spiritus Effector. Nauka Jana Kalwina o roli Ducha Świętego w misterium zbawienia* opublikował w Opolu w 1994 r. (302 s.). Kolokwium habilitacyjne miało miejsce na Wydziale Teologii KUL w marcu 1995 r. Centralna Komisja ds. Tytułów Naukowych i Stopni Naukowych zatwierdziła 30 października 1995 r. tytuł doktora habilitowanego nadany mu przez Radę Wydziału Teologii KUL.

Oprócz badań pneumatologicznych, prowadzonych w czasie pisania pracy habilitacyjnej i przygotowywania monograficznych wykładów w IE KUL, teologii Jana Kalwina poświęcił szereg artykułów dotyczących eklezjologii, sakramento-

³ Lublin 1986, ss. 194. Kościołowi anglikańskiemu i jego teologii poświęcił w tamtym czasie także kilka artykułów. Zob. wykaz publikacji w: P. JASKÓŁA, *Ku jedności w Chrystusie. Wybrane zagadnienia z problematyki ekumenicznej i dogmatycznej*, Opole 2016, 531–543.

logii, teologii wiary i słowa Bożego⁴. Większość z nich ma charakter przyczynkowski, gdyż, w przeciwieństwie do teologii Marcina Lutera, myślą francuskiego Reformatora niewiele osób w Polsce się zajmuje, mimo że właśnie ona leży u podstaw teologii wszystkich Kościołów reformowanych⁵.

Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego ks. Jaskóła kontynuował badania z zakresu teologii reformowanej. Po Reformatorze z Genewy skoncentrował się na bogatym i równie mało znanym w Polsce dorobku teologicznym reformatora z Zurychu, Ulrycha Zwingliego. Badania połączone z wykładami monograficznymi w IE KUL na temat teologii Zwingliego zaowocowały kilkoma obszernymi artykułami⁶.

Aby przygotować tzw. książkę profesorską, ks. Jaskóła skorzystał w roku akademickim 1998/1999 z bezpłatnego urlopu w IE KUL, zaś jego wykłady na Wydziale Teologicznym UO miały miejsce w formie zblokowanej. Ponowny pobyt w Instytucie Ekumenicznym im. Johanna Adama Möhlera w Paderborn pozwolił mu na kwerendę źródeł do planowanej monografii.

Opublikowana w 2000 r. monografia *Panem jest Duch. Zasadnicze kierunki reformowanej pneumatologii*⁷ stanowi próbę panoramicznego spojrzenia – jak wskazuje podtytuł – na główne kierunki rozwoju pneumatologii reformowanej. Począwszy od dzieł J. Kalwina, ks. Jaskóła syntetycznie analizuje reformowaną ortodoksję, główne księgi symboliczne Kościołów reformowanych, myśl F. Schleiermachera, K. Bartha i H. Berkhofa, a kończy na znaczących współczesnych reformowanych wyznaniach wiary⁸. Monografia *Panem jest Duch* stała się podstawą dalszego awansu naukowego – uzyskania tytułu profesora. Postanowieniem z 30 listopada 2001 r. prezydent Aleksander Kwaśniewski nadał ks. Jaskóle tytuł naukowy profesora nauk teologicznych.

Oceniając monografię *Panem jest Duch*, wybitny polski teolog luteranski, ks. prof. dr hab. Manfred Uglorz, napisał: „Studium ks. Piotra Jaskóły w siedmiu rozdziałach nowatorsko ukazuje zasadnicze kierunki, w których poszedł rozwój pneumatologii reformowanej. Kryterium charakteryzującym kierunek jest dla niego: uwrażliwienie na problem rozumienia Ducha Świętego jako osoby, a także teologiczna oryginalność tych ujęć oraz ich uniwersalne znaczenie.

⁴ Zob. wykaz publikacji w: P. JASKÓŁA, *Ku jedności w Chrystusie*, 531–543.

⁵ Kościoły reformowane obecne są w 84 krajach świata i liczą ok. 70 mln wiernych. W Polsce liczba wiernych tegoż Kościoła nie przekracza 4 tys.

⁶ Zob. wykaz publikacji w: P. JASKÓŁA, *Ku jedności w Chrystusie*, 531–543.

⁷ Opole 2000, ss. 220.

⁸ Nie uwzględniono w tej książce pneumatologii U. Zwingliego, jako że wpływ myśli tego Reformatora miał raczej charakter lokalny, a z pewnością nie tak uniwersalny jak myśli J. Kalwina. Nie uwzględniono również koncepcji wielkiego współczesnego pneumatologa reformowanego – Jürgena Moltmanna. Tłumaczyć można to faktem, że teolog ten pozostaje wciąż jeszcze twórczy. Jego myśli związane z rozumieniem Ducha Świętego oscylują pomiędzy pneumatologią staurologiczną a trynitarną.

Poprzez szczegółowe analizy tekstów źródłowych Autor charakteryzuje cechy pojęcia osoby Ducha Świętego w różnych okresach rozwoju pneumatologii reformowanej – od reformacji aż po czasy współczesne, i u różnych, typowych dla danej epoki, jej reprezentantów. Doskonale zdaje on sobie sprawę z faktu, że Kościoły reformowane oraz ich tradycja teologiczna od samego początku nie tylko pozostawały wierne reformacyjnej zasadzie *solus Christus*, ale wyróżniały się szczególnie silnym pneumatologicznym charakterem ujęć teologicznych i pastoralnym otwarciem na działanie Ducha Świętego. (...) Monografia *Panem jest Duch* dowodzi, że ks. Piotr Jaskóła nie tylko (...) jest znawcą teologii Jana Kalwina, ale także czołowym teologiem, a może nawet jedynym w Polsce, który w sposób profesjonalny i w tak szerokim zakresie zajmuje się dawniejszą i współczesną teologią szwajcarskiego nurtu reformacji⁹. Zaś w ocenie ks. abpa prof. dra hab. Alfonsa Nossola znalazły się słowa: „W sumie monografia *Panem jest Duch* jest rzetelnym dziełem dojrzałego naukowca, który z perspektywy historii oraz z pewnym dystansem teologicznym z wielości różnych opcji, kierunków, poglądów i uwrażliwień potrafi wybrać te, które są teologicznie najbardziej znaczące i mają uniwersalny wymiar. Znakiem dobrego warsztatu są nie tylko wszechstronne analizy przeprowadzone w *Panem jest Duch*, ale także umiejętność wielkiej syntezy¹⁰”.

W roku akademickim 2007/2008 ks. prof. Jaskóła skorzystał z możliwości wzięcia „urloupu szabatowego”. Czas ten spędził w Rzymie. Zamieszkał na terenie Watykanu w *Collegio Teutonico*.

W latach 2010–2013 ks. prof. Jaskóła realizował grantowy projekt badawczy: *Problem małżeństwa w relacjach ewangelicko-rzymskokatolickich. Historia i perspektywy nowych rozwiązań*¹¹. Aby ukazać problem małżeństwa w relacjach ewangelicko-rzymskokatolickich w spojrzeniu historycznym, a także nakreślić perspektywy nowych rozwiązań, opracowanie najpierw w rozdziale I treściowo i czasowo cofnęło się do biblijnych podstaw nauki o małżeństwie. Te bowiem są dla wszystkich chrześcijan normatywne. Właściwy obraz historycznych podstaw ewangelickiej i katolickiej nauki o małżeństwie dają rozdziały II i III, które przedstawiają reformacyjną naukę o małżeństwie – teksty Marcina Lutra i Jana Kalwina oraz teksty *Ksiąg wyznaniowych* luteranizmu i ewangelicyzmu reformowanego. Katolicką odpowiedź na reformacyjną naukę o małżeństwie daje nauczanie Soboru Trydenckiego i *Rzymskiego Katechizmu*. Wyraźnie dogmatyczny, duszpasterski i ekumeniczny charakter opracowania ujawnił się w kolejnym rozdziale, prezentującym małżeństwo we współczesnych katechizmach

⁹ Archiwum Wydziału Teologicznego UO.

¹⁰ Archiwum Wydziału Teologicznego UO.

¹¹ Opole 2013.

ewangelickich i katolickich (IV). Na tle tych rozważań rozdział V poświęcony został wprost małżeństwom konfesyjnie zróżnicowanym. Dwa ostatnie rozdziały (VI i VII) ukazują już wyraźnie perspektywy nowych rozwiązań. Teksty ewangelickiej i katolickiej nauki o małżeństwie zdają się mieć wspólne mianowniki w spojrzeniu na małżeństwo. Są nimi: perspektywa teologiczno-stwórcza, sakramentologiczna, chrystologiczna i eklezjologiczna. W tych wspólnych perspektywach można widzieć podstawy dla ekumenicznych rozwiązań. Zakończenie stara się pokazać, że teologia błogosławieństwa – coraz bardziej dziś odkrywana przez ewangelików i katolików – może stanowić bazę dla teologii małżeństw ewangelicko-katolickich.

Najnowsze monografie ks. Jaskóły to: *Ku jedności w Chrystusie. Wybrane zagadnienia z problematyki ekumenicznej i dogmatycznej*¹² i *Unio cum Christo. Wybrane zagadnienia z problematyki ewangelickiej*¹³. Na obydwie tomy składają się tematycznie zebrane artykuły, które w większości były już wcześniej publikowane w różnych czasopismach lub pracach zbiorowych.

Poważną część dorobku naukowego ks. prof. Jaskóły zajmują prace redakcyjne – w sumie 32 pozycje¹⁴. Jest on redaktorem serii „Ekumenizm i Integracja”. Przyczynił się też do powstania półrocznika „Przegląd Piśmiennictwa Teologicznego”, był przewodniczącym Komitetu Redakcyjnego. Współpracując z mgr Ewą Wyglendą, wydał w latach 1995–2001 pierwszych czternaście numerów, czuwał nad doбором zamieszczanych tam recenzji i omawianych pozycji. Równe zasługi ma w powstaniu i redagowaniu pierwszych czternastu tomów rocznika „Studia Oecumenica” – wysoko punktowanego czasopisma znajdującego się m.in. na liście ERIH.

W sumie w różnych zakresach badawczych wykaz bibliografii zawiera: 11 monografii naukowych, podręczników i skryptów – w tym 4 miały kilka wydań poprawionych i poszerzonych, 32 redakcje i współredakcje książek – w tym 10 w całości lub częściowo w językach obcych, 14 zredagowanych numerów czasopisma „Przegląd Piśmiennictwa Teologicznego”, 14 zredagowanych tomów „Studia Oecumenica”, 161 artykułów naukowych, 79 publikowanych recenzji, 25 encyklopedycznych haseł, 4 tłumaczenia, 86 artykułów popularnonaukowych, sprawozdań i streszczeń¹⁵.

¹² Opole 2016, 564 s. (seria: Ekumenizm i Integracja 31).

¹³ Opole 2017, 330 s. (seria: Ekumenizm i Integracja 32).

¹⁴ Zob. P. JASKÓŁA, *Ku jedności w Chrystusie*, 527–530.

¹⁵ Zob. wykaz publikacji w: P. JASKÓŁA, *Ku jedności w Chrystusie*, 523–556.

2. Działalność dydaktyczna, organizacyjna i promocja młodej kadry naukowej

Jako nauczyciel akademicki ks. P. Jaskóła rozpoczął pracę w 1984 r. na etacie młodszego asystenta w Katedrze Teologii Protestantckiej Instytutu Ekumenicznego KUL, gdzie dla doktorantów prowadził wykład z historii ekumenizmu oraz wykłady monograficzne z zakresu teologii anglikańskiej i protestanckiej. W tym samym roku zlecono mu również zajęcia w macierzystej diecezji. Systematycznie w rytmie dwutygodniowym dojeżdżał z wykładami z dogmatyki i ekumenizmu do WSD w Nysie i do Instytutu Teologiczno-Pastoralnego Filii KUL w Opolu, a z chwilą powstania Uniwersytetu Opolskiego – na jego Wydział Teologiczny, który od 1995 r. stał się jego pierwszym miejscem pracy. Tu po dziś dzień wykłada zagadnienia ekumeniczne i różne traktaty z teologii dogmatycznej; na studium doktoranckim z teologii oraz z nauk o rodzinie co roku prowadzi wykład monograficzny.

Angaż teologa z Opola w Instytucie Ekumenicznym KUL na stanowisku adiunkta w Katedrze Teologii Protestantckiej zakończył się po szesnastu latach pracy – w czerwcu 2000 r., kiedy ks. Przemysław Kantyka z Kielc zakończył pisanie pod jego kierunkiem pracy doktorskiej i objął po nim zajęcia dydaktyczne.

Wraz z powołaniem do życia w 2000 r. Instytutu Ekumenizmu i Badań nad Integracją na Wydziale Teologicznym UO ks. P. Jaskóła pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu, abpa prof. dr. hab. A. Nossola. Od 2003 r., po przejściu abpa A. Nossola na emeryturę, został jego dyrektorem i kierownikiem Katedry Teologii Kościołów Poreformacyjnych. W latach 1999–2007, oprócz wspomnianych funkcji, pełnił także funkcję prodziekana na Wydziale Teologicznym UO.

Zdolności organizacyjne i naukowa aktywność ks. prof. Jaskóły ujawniają się w organizowanych przez niego sympozjach. Ich dotychczasowa liczba jest imponująca. Wszystkie organizowane przez niego sympozja ekumeniczne – co roku przynajmniej jedno, miały charakter międzynarodowy. Całość materiałów z tychże sympozjów ukazała się pod jego redakcją lub współredakcją w opolskiej serii „Sympozja” lub w innych publikacjach¹⁶.

Interesującą ekumeniczną inicjatywą były sympozja polsko-szwajcarskie organizowane przez Grupę Roboczą Kościołów Chrześcijańskich w Szwajcarii, Kościoły zrzeszone w Polskiej Radzie Ekumenicznej i przez Kościół Rzymskokatolicki w Polsce. Zwłaszcza w początkowym okresie miały one duże znaczenie dla rozwoju ekumenizmu w Polsce. Ks. Jaskóła był za nie odpowiedzialny z polskiej strony katolickiej. Współorganizował sympozja w Bernie (1985), Nardzynie (1987), Kappeln k. Zurychu (1989), Kamieniu Śląskim i Opolu (1992),

¹⁶ Zob. seria „Sympozja” (nr 1, 3, 12, 13, 15, 18, 19, 26, 27, 32, 39).

Mariastein (1994), Mikołajkach (1996), Davos (1998) i Cieplicach Śląskich (2000)¹⁷.

W ramach międzyuczelnianego partnerstwa, jak i dzięki osobistym kontaktom ks. Jaskóła współpracuje z innymi ośrodkami naukowymi w Polsce i za granicą. Wspomnieć trzeba przede wszystkim: Instytut Ekumeniczny KUL, Instytut Ekumenii i Dialogu PAT, Uniwersytet w Oldenburgu, Uniwersytet w Monastyrze, Instytut Ekumeniczny J.A. Möhlera w Paderborn.

Będąc w latach 1995–2000 przewodniczącym Sekcji Wykładowców Teologii Dogmatycznej, organizował coroczne zjazdy i wydawał materiały pokonferencyjne. Opolski Ekumenista bierze aktywny udział w sympozjach organizowanych przez krajowe i zagraniczne ośrodki teologiczne. Często zapraszany jest z referatem.

Ks. Jaskóła pełnił lub pełni szereg innych funkcji w kręgach naukowych, ekumenicznych i kościelnych: był członkiem Sekcji Teologii w Zespole Nauk Humanistycznych KBN, jest członkiem Towarzystwa Naukowego KUL, członkiem międzynarodowego Towarzystwa Naukowego *Societas Oecumenica* (od 1983 r.), przez dwie kadencje pełnił obowiązki sekretarza Rady Episkopatu Polski ds. Ekumenizmu (1996–2005), kiedy jej przewodniczącym był abp Alfons Nossol. Od 2011 r. jest sekretarzem Komisji Nauki Wiary Konferencji Episkopatu Polski, której przewodniczącym jest bp Andrzej Czaja. W latach 1984–2016 był przewodniczącym Międzydiecezjalnej Komisji ds. Ekumenizmu i Diecezjalnym Referentem ds. Ekumenizmu. Ze strony Konferencji Episkopatu Polski do 2014 r. był członkiem Zespołu ds. Dialogu ze Wspólnotą Kościelną Ewangelicko-Augsburską w Polsce. W 2007 r. jako pierwszy teolog z Polski został powołany przez Papieską Radę ds. Popierania Jedności Chrześcijań na jednego z sześciu katolickich członków Komisji „Wiara i Ustrój” Światowej Rady Kościołów. Prace w tej Komisji zakończył wraz z upływem kadencji w 2015 r.

Opolski Teolog zasiada w radach naukowych czasopism: „*Studia Oecumenica*”, (przewodniczący), „*Przegląd Piśmiennictwa Teologicznego*”, „*Roczniki Teologiczne KUL*” (nr 7). Jest także członkiem zespołu ekspertów AVEPRO i członkiem Uniwersyteckiej Komisji Akredytacyjnej.

W pracy promującej młodą kadrę naukową ks. prof. Jaskóła był recenzentem w 11 przewodach o nadanie tytułu profesora, w 20 przewodach habilitacyjnych, promotorem 9 rozpraw doktorskich, recenzentem 38 prac doktorskich¹⁸. Pod jego kierunkiem 74 osoby napisały prace magisterskie¹⁹. Aktualnie na jego

¹⁷ Obcojęzyczne materiały kilku tych sympozjów ukazały się w opolskiej serii „Sympozja” (nr 3, 18, 32).

¹⁸ Zob. *Aneks* w niniejszym tomie.

¹⁹ Zob. *tamże*.

seminarium magisterskie i doktoranckie uczęszcza kilkunastu studentów i doktorantów.

Dobrym podsumowaniem bogatego dorobku naukowo-badawczego, dydaktycznego i organizacyjnego mogą być słowa, które w 2007 r. napisał ks. prof. W Hryniewicz w opinii popierającej przyznanie ks. prof. Jaskóle stanowiska profesora zwyczajnego UO: „W twórczości Kandydata należy zauważyć i podkreślić ogromne wyczucie procesów, które rządzą współczesnymi relacjami międzykościelnymi. Naświetla je w oparciu o racjonalną refleksję, Objawienie, nauczanie Kościoła oraz współczesną myśl teologiczną katolicką i niekatolicką. Godne podziwu jest jego znanstwo przedmiotu. Nie chodzi tylko o fakt ogarniania wielu obszarów problemowych, ale o erudycyjne zaplecze prezentowanych publikacji. Podejmowanie pionierskich badań i oryginalnej refleksji teologiczno-ekumenicznej godzi się w publicystyce naukowej Kandydata z troską o obiektywizm poglądów i ocen. Pod tym względem sprawiedliwie wyważa argumenty, sięga po wielostronne racje i ocenia ich wagę”²⁰.

Jako aktualnemu redaktorowi naczelnemu „Studia Oecumenica” niech mi będzie wolno w imieniu redakcji i pracowników Instytutu wyrazić Jubilatowi słowa szczerych życzeń. Teologiczna intuicja, wrażliwość na znaki czasu, naukowa dyscyplina, intelektualna subtelność i przenikliwość, ekumeniczna otwartość oraz organizacyjna sprawność to cechy, które wyróżniają Ks. Prof. Piotra Jaskółę jako ekumenicznego teologa. Z kompetencji i zaangażowania Jubilata czerpie także niniejszy periodyk, któremu Jubilat jako redaktor naczelny nadawał naukowy i ekumeniczny profil. Na kolejne lata życzymy niesłabnących witalnych sił i energii, inspirujących pomysłów, genialnych idei i twórczego zapału w podejmowaniu dalszych naukowych przedsięwzięć i realizacji stawianych sobie celów. A Pan jedności niech błogosławi i mocą swego Ducha prowadzi drogami osobistej pomyślności, umiłowania Prawdy i służby dla dobra Jego Kościoła. *Ad multos annos!*

²⁰ Archiwum Wydziału Teologicznego UO.